

CSODATEVŐ

A RÖSZKEI SZENT ANTAL PLÉBÁNIA
HAVONTA MEGJELENŐ LAPJA

Tartalomból:

Miseszándékok

2. old.

Részlet:

Rainer Maria Rilke:

Történetek a Jóistenről

3. old.

Egyházközségi

hírek 7. old.

Múltidézés

8. old.

Emlékezés Kartal

József atyára

12. old.

Vers: Szelíd

fohász 13. old.

Ünnepi kipróbált

receptek:

„Lekváros bukta”

14. old.

Kalendárium:

SZENT RÓKUS

15. old.

Viccek: 19. old.

Rejtvény:

20. old.

Dsida Jenő:

A gyöngék imája

Jó Uram, aki egyként letekintesz
bogárra, hegyre, völgyre,
virágra, főre, szétmálló göröngyre, -
Te tudod jól, hogy nem vagyok gonosz
csak nagyon-nagyon gyöngé.

Mert pókháló és köd a szív,
selyemszöttes az álom,
pehelykönnyű és szinte-szinte semmi
s én erőtlen kezem
még azt sem tudja Hozzádig emelni.

De azért vágyaim ne dobáld a sárba,
ami az Óceánnak
legdrágább, legkönnyesebb gyöngye!
Hiszen tudod, hogy nem vagyok gonosz
csak gyöngé, nagyon gyöngé.

1924

Miseszándékok**Augusztus** (az esti szentmisék időpontja **18 h**)**SzenteK és ünnepeink**

1.	Hétfő		Ligouri Szent Alfonz
2.	Kedd		Szent Özséb
3.	Szerda		Szent Hermina
4.	Csütörtök		Vianney Szent János
5.	Péntek		Havas boldogasszony
6.	Szombat		Urunk színeváltozása
7.	Vasárnap	9h: Pintér Imre, Benák Hermina, valamint a Pintér és Benák család élő és elhunyt tagjai 18h:	Évközi 19. vasárnap Szent II. Sixtus pápa
8.	Hétfő		Szent Domonkos
9.	Kedd		Szent Román
10.	Szerda		Szent Lőrinc
11.	Csütörtök	Borsos Géza, Ördög Ilona és a Molnár szülők	Szent Klára
12.	Péntek		Szent Hilária
13.	Szombat		XI. Ince pápa
14.	Vasárnap	9h: Börcsök Antal és Börcsök Erzsébet 18h:	Évközi 20. vasárnap Szent Maximilián Kolbe
15.	Hétfő		Nagyboldogasszony
16.	Kedd		Szent Rókus
17.	Szerda	Rózsa György, Kovács János, Rózsa Erzsébet és a Rózsa szülők	Szent Jácint
18.	Csütörtök	Kéri Lajos és Márki Ilona	Szent Ilona
19.	Péntek		Szent Emília
20.	Szombat	Ördög István	Szent István király
21.	Vasárnap	9h: Rőszke község plébánosaiért 18h: Márki Imréné Bóka Mária	Évközi 21. vasárnap Szent X. Piusz pápa
22.	Hétfő		Szűz Mária, a Világ királynője
23.	Kedd		Limai Szent Róza
24.	Szerda		Szent Bertalan apostol
25.	Csütörtök		Szent Lajos király
26.	Péntek		Szent Natália
27.	Szombat	betegért	Szent Mónika
28.	Vasárnap	9h: Ábrahám Imre és Ábrahám Antal 18h:	Évközi 22. vasárnap Szent Ágoston
29.	Hétfő		Keresztelő Szent János vértanúsága
30.	Kedd	Király Lajos és Papp Piroska	Szent Félix, Szent Rózsa
31.	Szerda		Szent Arisztid

JELENET VELENCE GETTÓJÁBÓL

Baum úr, háztulajdonos, kerületi előjáró, az önkéntes tűzoltóság tiszteletbeli parancsnoka, és még sok minden egyéb, de rövidség okából csak: Baum úr, úgy látszik kihallgatta Ewalddal folytatott egyik beszélgetésemet. Nem csoda; övé a ház, amelynek földszintjén barátom lakik. Már régóta ismerjük egymást látásból Baum úrral. Újabban azonban a kerületi előjáró megáll, kissé megemeli a kalapját úgy, hogy egy kismadár kiröppenhetne, már persze ha ott raboskodott volna alatta. Baum úr udvariasan mosolyog s megnyitja ismeretségünket:

- Ön szokott utazni?
- Ó, igen - feleltem enyhe zavarral -, megesik.

Bizalmasan folytatta:

- Azt hiszem, mi ketten vagyunk itt az egyedüliek, akik Itáliában jártunk.
- Úgy hát - igyekeztem figyelmesnek mutatkozni - mindenesetre igen sürgős, hogy beszélgessünk.

Baum úr nevetett.

- Igen, Itália, az aztán mégiscsak valami. Mindig mesélek a gyerekeimnek... Vegyük például Velencét!

Megálltam:

- Emlékszik még Velencére?
- De kérem - sóhajtotta, mivel túlságosan kövér volt hozzá, hogy fáradság nélkül fölhaborodjék -, hát lehet azt elfelejteni... aki egyszer látta... azt a piazzettát... nem igaz?
- Persze - válaszoltam -, különösen elevenen él bennem a hajóút a csatornán, az a csöndes, hangtalan tovasiklás a múltak mentén...
- A Palazzo Franchetti - jutott eszébe.
- A Cí Doro - vizonoztam.
- A halpiac...
- A Palazzo Vendramin...
- Ahol Richard Wagner... - sietett hozzátenni, mint művelt némethez illik.

Bólintottam:

- A ponte, emlékszik?

Tájékozottan mosolygott:

- Természetesen, meg a múzeum, és ne feledjük az akadémiát, ahol egy Tiziano...

Így Baum úr afféle vizsgának vetette alá magát, s ez kissé megerőltette. Elhatároztam, hogy egy történettel kárpótlom. S mindjárt bele is fogtam:

- Ha a Ponte di Rialto alatt, majd a Fondaco de' Turchi és a halpiac előtt elhaladva odaszól az ember a gondolásnak:

- Jobbra! -, az némi csodálkozással néz föl, s tán meg is kérdi: Dove? - De ragaszkodunk hozzá, hogy jobbra menjünk, s egy szennyes kis csatornánál kiszállunk,

szitkozódva megalkuszunk vele s keresztülvágunk a szűk utcákon, fekete füstös kapualjakon át üres, szabad térre érünk. Mindezt egyszerűen csak azért, mert ott játszódik a történet.

Baum úr finoman megérintette a karomat:

- Bocsásson meg, miféle történet? - Apró szeme aggodalmasan ide-oda járt.

Megnyugtattam: - Egyszerű, tisztelt uram, nem valami nevezetes. Még azt sem mondhatom meg, mikor történt. Talán IV. Albise Mocenigo dózse idején, de lehetett valamivel korábban vagy később is. Carpaccio képei, ha látta őket, mintha bíorbársonyra volnának festve, mindenütt áttör rajtuk valami meleg erdei zöld, s a derengő fények körül leskelő árnyak tolonganak Giorgione fakó, fáradt aranyra, Tizian fekete atlaszra festett, de abban az időben, amelyről beszélek, a világos képeket szerették, fehér alapon, és a név, melyet emlegettek, melyet szép ajkak a napba dobtak és a vonzó fülecskék elkaptak, ez a név Gian Battista Tiepolóé.

De minderről nem esik szó a történetben. Csakis az igazi Velencéről, a paloták, kalandok, maszkák és a halvány éjszakai lagúnák városáról. Ezek az éjek úgy hordják magukban a titkos románcok hangját, mint soha, sehol más éjszakák. - Abban a kis darab Velencében, amelyről mesélek, csak szegényes, köznapi lárma hallatszik, a napok oly egyformán telnek, mintha mind ugyanaz az egyetlen nap volna, s a dalok, melyeket ott énekelnek, növekvő panaszok, ám nem szállnak föl, csak gomolygó füstként ülik meg az utcákat. Mihelyt bealkonyul, mindenféle félénk népség nyüzsög errefelé, számtalan gyerek talál otthont a tereken s a szűk, hideg kapuk alatt, cserepekkel, tarka üveghulladékkal játszanak, ugyanazzal, amiből a mesterek a San Marco nemes mozaikjait egybeillesztették.

Nemesember ritkán kerül a gettóba. Legföljebb abban az órában, mikor a zsidó lányok a kúthoz járnak, olyankor látni néha egy-egy alakot, fekete köpenyben, maszkban. Vannak emberek, akik tapasztalatból tudják, hogy ez az alak tört hord a ruhájába rejtve. Valaki meglátta egyszer a holdfénynél az ifjú arcát, s azóta azt beszélik, a karcsú, fekete vendég Marcantonio Priull, Nicolñ Priuli előljáró és a szép Catharina Minelli fia. Tudják azt is, hogy Isaak Rosso házában kapualjában várakozik, aztán, ha elnéptelenedik a sikátor, átvág a téren s az öreg Melkizedek, a gazdag aranyműves házába tér be. Melkizedeknek sok fia és hét lánya van, s fiaitól és lányaitól sok unokája. A legfiatalabb unoka, Eszter, ősz nagyapjához bújva várja a vendéget, egy alacsony, sötét szobában, ahol minden fénylik, ragyog, selyem és bársony függ lazán a tálak, kelyhek körül, hogy telt, aranyos lángjukat tompítsa.

Itt Marcantonio ezüsthímzésű párnára ül az öreg zsidó lábához s mesél Velencéről, mint valami álomról, egy így egészen sosevolt regéről. A színjátékokról mesél, a velencei hadsereg csatáiról, messziről jött vendégekről, képekről és szobrokról, a mennybemenetel napján tartott „sensá”-ról, a karneválról és anyjának, Catharina Minellinek szépségéről. Számára ez mind ugyanazt jelenti, más-más fajta megnyilvánulása a hatalomnak, szerelemnek és életnek. S két hallgatójától valamennyi idegen; hiszen a zsidók szigorúan ki vannak tiltva minden érintkezésből, s még a gazdag Melkizedek sem teszi be soha a lábát a

nagytanács területére, pedig neki, a köztisztelőben álló ötvösnek nem lenne mitől tartania. Hosszú életében az öreg kieszközölte a tanácstól bizonyos kedvezményeket hitsorsosai számára, akik valamennyien atyjuknak érezték, de mindig megérte a visszahatást is. Ahányszor csak szerencsétlenség szakadt az államra, a zsidókon bosszulták meg. A velenceiek maguk túlságosan rokonlelkek voltak, hogysesem, mint más népek, kereskedelemre fogták volna a zsidókat; adókkal zaklatták őket, megfosztották vagyonuktól s minduntalan szűkebbre vonták a gettó területét, úgyhogy a családok, melyek az állandó bajok ellenére termékenyen szaporodtak, arra kényszerültek, hogy házaikat fölfelé, egyiket a másik tetejére építsék. S városuk, mely nem a tenger partján feküdt, így nőtt lassacskán az égbe, mint egy másik tengerbe, s a kút tere körül mindenfelől meredek épületek emelkedtek, akár valami óriástorony falai.

A gazdag Melkizedek öregkorának különtségében meghökkentő javaslattal lepte meg polgártársait, fiait és unokáit. A számtalan egymásra tolt emelettel megnövesztett házikók mindenkori legmagasabbikában akart lakni. Ezt a furcsa kívánságát szívesen teljesítették, hiszen amúgy sem igen bíztak már az alsó falak teherbírásában, s fölfelre olyan könnyű köveket raktak, hogy a szél jóformán tudomást sem vett a falakról. Így költözött az öreg évente kétszer háromszor, és Eszter, mivel el nem hagyta volna, mindig vele. Végül már olyan magasan voltak, hogy ha szűk szobájukból a sík tetőre léptek, homlokuk magasságában már egy másik ország kezdődött, s annak szokásairól az öreg sötét szavakkal, félig zsoldározzva beszélt. Most már igazán nagyon hosszú volt az út hozzájuk fölfelé: tömérdek idegen életem keresztül, meredek és síkos lépcsőkön, pörlekedő asszonyokon, kiéhezett gyerekfalkákon át vezetett, s akadályai minduntalan elzárták a járást.

Marcantonio sem jött többé látogatóba, s Eszter alig hiányolta. Azokban az órákban, mikor egyedül volt vele, oly hosszan és áthatóan tekintett Marcantonióra, hogy úgy érezte, az ifjú sötét szeme mélyére zuhant és ott halt meg, most pedig őbenne kezd el új, örök életét, amelyben mindig is hitt, hiszen keresztény. Fiatal testében ezzel az új érzéssel állt Eszter naphosszat a tetőn s a tengert kereste. De bármilyen magasan volt is a szállás, először csak a Palazzo Foscari oromzatát ismerte föl, majd valamelyik tornyot, egyik templom kupoláját, egy távolabbi kupolát, szinte fázva a fényben, aztán árbocok, gerendák, rudak rácsát a csillogó, remegő égbolt keretében.

Nyár vége felé az öreg, bár a lépcsőmászás már igen terhére esett, minden ellenkezéssel dacolva mégis átköltözött, mivel új házikót építettek, fenn a többi fölött. Mikor oly hosszú távollét után Eszter támogatásával átment a téren, sokan gyűltek köré, tapogatózó keze fölé hajoltak, tanácsát kérték ügyesbajos dolgaikban; mert olyan volt számukra, mint a halott, aki fölkelte sírjából, mert bizonyos idő betelt. S valóban így is látszott. A férfiak elmondták neki, hogy Velencében fölkelés készül, veszélyben a nemesség, hamarosan leomlanak a gettó falai, s mindnyájan együtt örvendezhetnek majd az egyenlő szabadságnak. Az öreg nem felelt semmit, bólintott csak, mintha mindezt rég tudná már, s még jóval többet is.

Belépett Isaak Rosso házába, melynek legtetején volt új lakása, s fél napba telt, mire fölért.

Odafönn Eszternek szőke, törékeny gyermeke született. Mikor összeszedte magát, kivitte karján a tetőre, s először tárta nagyra nyitott szemébe az egész arany égboltot. Leírhatatlanul tiszta őszi reggel volt. A tárgyak csaknem minden ragyogás nélkül sötétlettek, magányos, röpködő fények ereszkedtek csak le rájuk, mint nagy virágokra, megpihentek egy kicsit, majd aranyos körvonalakon át kisuhantak az égbe. S ott, ahol eltűntek, látni lehetett erről a magas pontról, amit még a gettóból senki sem látott: a csöndes, ezüstös fényt, a tengert.

S csak most, hogy Eszter szeme hozzászakott a felséges látványhoz, ebben a pillanatban vette észre a tető szélén, egészen elől, Melkizedeket. Kitárt karral emelkedett föl s fénytelen szemét a napba kényszerítette, mely most tűnt elő. Két karja a magasban maradt, homloka egyetlen sugárzó gondolatot hordott; mintha csak áldozatot mutatna be. Aztán újra meg újra előrehajolt s agg fejét a hitvány, szögletes kőre szorította.

A nép odalenn állt egybegyűlve a téren és fölnézett. Egy-egy taglejtés vagy szó fölcsapott a tömegből, de nem érhetett el a magányosan imádkozó öreghez. És látta a nép a legidősebbet s a legfiatalabbat, szinte a felhőkben. Az öreg pedig még jó ideig folytatta, hol újra büszkén fölemelkedett, hol újra összetört alázatában. S a tömeg odalenn csak nőtt s le nem vette róla a szemét: Vajon a tengert látta Melkizedek, vagy Istent, az Örökkévalót, dicsfényében?

Baum úr iparkodott, hogy el ne késsen megjegyzésével. Nem sikerült neki mindjárt.

- Valószínűleg a tengert - mondta végül szárazon -, az aztán, olyan látvány... - s ezzel rendkívül fölvilágosodott és éles elmének mutatkozott.

Sietve elbúcsúztam, mégsem állhattam meg, hogy utána ne szóljak:

- Ne felejtse el a történetet elmondani a gyerekeknek!

Eltöprengett:

- A gyerekeknek? Nézze, ott az a fiatal nemesember, az az Antonio, vagy hogy is hívják, hát az egyáltalán nem valami szép jellem, meg aztán: a gyerek, az a gyerek! Ilyesmit, mégis... a gyerekeknek!

- Ó -- nyugtattam meg -, elfelejti, tisztelt uram, hogy a gyerekek Istentől jönnek! Hogy is kételkedhetnének benne, hogy Eszter Istentől kapta a gyermeket, hiszen oly közel lakott az éghez!

Ez a történet is eljutott a gyerekekhez, s ha megkérdik őket, mit gondolnak, mi volt az, amit elragadtatásában az öreg zsidó, Melkizedek a magasból megpillanthatott, gondolkodás nélkül felelik: - Ó, hát a tengert is.

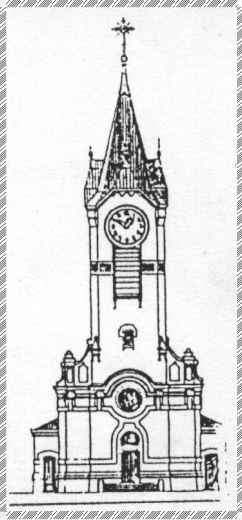
(Szerkesztette: Ábrahám Judit)

(Rainer Maria Rilke: Történetek a Jóistenről)

Egyházközségi hírek:

Plébánosunkat, **Liszcai Tamást**, a következő telefonszámokon lehet elérni:

06-30-359-1050, 273-260.

Miserend: kedd-szombat: 18.⁰⁰
vasárnap: 9.⁰⁰ és 18.⁰⁰

A plébánia ügyélfogadási rendje:

Kedd, Szerda, Péntek: 9⁰⁰ - 12⁰⁰ -ig.

A plébánia weboldala:

www.plebaniahivatal.roszkenet.hu

Augusztus 20-án, Szent István Királynak, Magyarország fővédőszentjének ünnepén **18 órakor** lesz szentmise templomunkban termény- és kenyéráldással egybekötve. Ezt követően megkoszorúzzuk a templom mellett található nemzeti emlékművet.

Augusztus 23., kedd és 25., csütörtök között nem lesznek szentmisék templomunkban és az iroda is zárva tart. Kérjük, lelkipásztori ügyekben keressék a mórahalmi vagy a Szeged-szentmihályi plébániát, adminisztratív ügyekben pedig Ábrahám Antalné sekrestyéset vagy Vargáné Ábrahám Ildikó hitoktatót, ill. hívják a plébánia mobilszámát.

A hittanosok tanévnyitó Veni Sancte szentmiséjét szeptember 4-én, vasárnap, 9 órai kezdettel tartjuk.

A Bokor-keresztnél tartott hagyományos szentmisére szeptember 11-én, vasárnap 17 órai kezdettel kerül sor.

A hittanosok bizonyítványai - iskola kezdésig - folyamatosan átvehetőek a templom sekrestyéjében.

Kérjük mindazok anyagi támogatását, akik hozzá tudnak járulni a plébániakert Rendelő utcai frontjának felújításához! Egyúttal köszönünk minden eddig nyújtott segítséget!

Múltidézés egy rejtélyes levelesládából

A pap

Újonnan felszentelt fiatal pap imádkozik térden állva. A feszületre függesztett szemekből egy kimondhatatlan szeretettel telt lélek nagy, nagy lelkesedése sugárzik. A csend olyan mély, hogy még a gondolat suhanását is meghallani. Meghallani azt a titokzatos, azt a végtelenséget átszárnyaló szent beszélgetést az Úr és szolga közt.

Az Úr: És én mondom neked: elmenvén, tanítsál minden nemzeteket...

Látod a pusztaságot? A messze sivárságok szürke tájait. Köd födi a láthatárt. Burján üt ki a föld szívéből. Kietlen sziklák, kiszáradt földek várnak utasul. Indulj fiam! Te légy a magvető, hogy viruljon a pusztaság, rózsák nyíljanak a kősziklából és a föld szíve burján helyett édes gyümölcsöt teremjen.

A pap: Megyek Uram! Emésztő tűz izzik a szívemben, az emészti lelkemet. Te gyújtottad e tüzet, melynek lángjai futni kényszerítenek. Futni, rohanni a pusztaságon át, hogy minél többet szórjak el szent igéd magvaiból. Meglásd, virul a pusztaság, rózsákat nyit a kőszikla, édes gyümölcsöt terem a földnek szíve!

Az Úr: Látod a fáradságot? Látod a lemondást? Az mind terád vár. Nézd a messze utakat – mintha a végtelenbe sietnének! Át kell menned rajta, mert ott is várnak rád. Sziklákat kell átlépned, töviseken átgázolnod – örvényeket keresztültörni – hogy megtaláljad a tudatlanokat. Az éjjel nem a tiéd – nappalod a másoké. Te sem vagy önmagadé, hanem mindenkié. Nem roskadsz össze a fárasztó utakon?

A pap: Nyúljanak a kősziklák bár a felhők ködébe, takarjanak az örvények rejtett borzalmakat, szúrjon a tövis akár a szív mélyéig. Én nem félek Uram! Áttörök minden akadályon, hogy sok, sok lelket hozhassak teneked!

Az Úr: Idegen földekre küldelek, gyilkos vizekben halászni. Hogy ott is fogj lelkeket az én hajómba. S ha fogva tart a gyilkos áram?

A pap: Te érted boldogság lesz, én Uram!

Az Úr: Undok sebekkel telt sorvadó betegeket kell a szívedre ölelned és boldognak kell lenned, ha minél több sebet behegesztesz tőlem nyert csodás hatalmaddal.

A pap: A szívemet is kitépem, hogy avval gyógyítsam sebhelyüket! Hullákat életre támasztani és Tenéked visszaadni, legfőbb gyönyörűségem lesz!

Az Úr: Minden pillanatban készen kell lenned az élet enyhét osztani a szomjazóknak.

A pap: Szórjon tüzet az ég, vagy öntse vízzáporát, semmisem tartóztathat odarohanni ahhoz, aki az életet tőlem várja!

Az Úr: Fiam! És nem félsz a veszélyektől? Nem félsz a kísértéstől? Más kis dolgokért borostyánt kap. Te munkáid mellett feledve leszel. A kis gyermek is szabaddá

Lesz, téged örökös parancsok kötnek.

A pap: Azt mondom és, Uram, édesebb a Te jutalmad minden borostyánnál, édesebb a Te igád minden szabadságnál!

Az Úr: Semmid sem lesz a nagyvilágon. Sem kincsed, sem családot, még önmagad sem a tiéd!

A pap: Csak a Te szereteted legyen az enyém és kell még más?!

Az Úr: A földi gyönyörök kertjében sok csábító virág nyílik! Érdekes nedvük kínálva hív. Neked még az is tilos, amit másnak megengedtem megízlelni!

A pap: Te vagy Uram a legfőbb édesség, más után nem vágyik a szívem!

Az Úr: Jó gyermekem, még egyet csak: nem aggaszt a felelősség? Óriási súlya nem nyomja válladat? Rád sok bizatik, sokért kell beszámolni. Tőled a földön sokat kérnek, tőled a mennyben sokat várnak!

A pap: Nyomjon a felelősség kősziklák súlyával, nem fogok leroskadni. Amit kérnek, azt megteszem, amit rám bíztak, arról beszámolok Uram! A vágy emészt már indulni utadon! Engedj tehát, hű szolgád leszek. Add áldásodat és meglásd, Uram, a győzelem és boldogság hangján számolok be egykor utamról!

Az Úr: Ám legyen! Sokat csalódsz még, de indulj hiteddel. Legeltesd a nyáját, áldásom rajtad van!

A pap (egészen leborul, s ragyogó arccal suttogja): Magnificat anima mea Dominum (Magasztalja lelkem az én Uramat).

*

Fehérhajú, öreg pap imádkozik térdre roskadva. A feszületre függesztett szemekből kimondhatatlan fájdalommal telt lélek nagy szenvedése beszél. A csend olyan mély, hogy még a gondolat suhanását is meghallani. És meghallani azt a végtelenséget átszárnyaló beszélgetést az Úr és öreg szolgálja közt.

Az Úr: Gyere hozzám te, aki fáradt és terhelt vagy, hogy megenyhítsek tégedet! Mi fáj gyermekem? Elfáradtál a pusztaságon?

A pap: Uram, bejártam a pusztaságot... Elhintettem a magvakat. Fáradt testem a fáradságot alig bírja. De nem az fáj, én Uram! Hiszen az, az töri össze szívemet, hogy hiába hintettem el a magvakat! A föld puszta, a sziklából nem nyílik rózsató.

Az Úr: Utánamentél báránykáimnak a tövises és örvényes között? Véresre sebzett a sok akadály ugye, gyermekem?

A pap: Az sem fáj, Uram! Nem érzem a sebeket, amelyeket a szeretett nyájért kaptam. Csak az a tövis sajog, amit az én szeretteim ütöttek a szívembe! A hálátlanság fáj, Uram! Utánok jártam köves utakon, villámok, fergegek között. És ők hátat fordítottak és kinevettek. Két kézzel szórtam nekik a jót. És amíg egyik kezükkel elfogadták, addig a másikkal sarat dobtak rám!

Az Úr: Megijedtél a veszedelmektől? Kimerített a küzdelem a világ csábításai ellen?

A pap: Nem, Uram! Igen sok vágyat kellett kitépni a szívemből, de nem fáj a sebhelye. Sok örömről mondtam le – nem bánt az emlékezés. Hanem az bánt, hogy bár megőriztem a tiszta köntöst – amit ráruháztál pásztorodra – szép fehéren, mégis fekete színben állok a nyáj előtt. Mert feketének kiált ki a rágalom, még azoknak ajkairól is, akikért egy élet nehéz munkájában apróztam fel testi-lelki örömeimet.

Az Úr: És a felelősség, amit rád bízam? Nehéz terhével az sújt úgy le a fájdalomban?

A pap: Nem az nehéz! Te látod, Úr – az életnek, amit adtál, minden percével beszámolhatok. Hú sáfárod voltam és Uram! A csalódás nehéz, az sújt le

a földre. Hogy a sok munka hasztalanul folyt. A magvak kietlen földbe hullottak. Ez a gondolat oly nehéz – hegyek súlyával nyomja lelkemet.

Az Úr: Hű sáfár voltál, úgy mondtad. És igazat szólasz. Öreg szolgám, miért tör le hát a bánat? Te szeretted – én szeretlek. Becsülettel dolgoztál szőlőmben – a jutalmad megkapod. Miért hull hát a könnyed gyermekem?

A pap: Uram, a nyáját siratom...

*

Haldoklik az öreg pap. – Egyedül, elhagyottan. Távol nagy városok zajongó tömege lelkes rajongással vesz körül egyeseket, hogy valamilyen kis sikerért dicséretekkel harsogják körül. Az ember pedig, aki egész életét másokért áldozta, ott fekszik egyedül, elhagyottan.

Kicsike házak elrejtett melegségében sok-sok gyerek szeretettel ölelgeti, könnyekkel csókolgatja az utazni készülő apát.

És azt, aki oly sokaknak volt édesatyja, aki most olyan messzi utra készül, nem keresi föl senki.

Ott fekszik az öreg pap kicsike kis szobában, két világ közt lebegve. Az egyikőtől már búcsúzik a teste, a másikat már köszönti, a lelke. A sárga arcon egy átélt fájdalom, a mosolygó szemekben egy közeledő boldogság.

A fényes szemek mosolya ott pihen a feszületen. És megint nagy némaság és mintha megint lehetne hallani a beszélgetést az Úr és szolgája közt.

A beteg legalább úgy képzei, hogy beszél az Úr. És mintha azt mondaná:

— Sokat dolgoztál, sokat csalódtál, sokat szenvedted. Én jóvátehetem a szenvedéseket. A múltat meg nem történtté teszem. Újra kezd az életet. Új célt választhatsz magadnak. Sikerhez vezetlek minden utadon.

Mond hát, fiam... ha új életet engedek neked, mi legyen belőled? Szólj bátran, mi a kérésed egy kezdődő új, fiatal életre?

Az öreg előtt egy sugár lobban el: a fiatalság. Minden szépsége ott ragyog. Látja az új életet. Megint élni, dolgozni, célokért küzdeni.

És felragyog a szeme. A sárga arcba visszatér a pír. Hevesen szorítja szívéhez a feszületet és suttogja lázas könyörgéssel:

— Adj, Uram, még egy életet! Adj új erőt, új fiatalságot, új életet! Csak azért, hogy újra, hogy még egyszer PAP legyek! ...

(Összegyűjtötte: Kiss Gábor)

Emlékezés Kartal József atyára

Tudtuk, hogy azt a pillanatot nem lehet elkerülni, amikor egy lehetetlen időpontban megszólalnak a harangok, egyenetlenül, kondulva, ahogy nem szoktak máskor, és az első gondolat, ami a legtöbb röszei lakos eszébe jut, nem is lehet más, mint ez: talán meghalt a Kartal atya. Mert tudni lehetett, hogy kikerülhetetlen. Már egy hónap óta látszott, a szervezete teljesen elfáradt, már csak az tartotta benne az életet, hogy még ekkor is érezte, a sok látogatónak szüksége van rá, hogy lássa, hogy szóljon hozzá, s ha válaszolni már nem is tudott, de szemével – ameddig lehetett – még üzent, hogy hallja és figyel. Ez az utolsó sóhajtásnyi idő is csak azt erősítette meg, amiről az

elmúlt évtizedei szóltak: nem akarta otthagyni azokat, akik keresték őt. A másokért való élet mindig rendelkezésre áll, akkor is, ha kimerült, ha beteg, ha már haldoklik. Nem húzódott félre, magányba akkor sem. Nem utasította el a látogatóit. Fogadott mindenkit, aki jönni akart. És nem szégyellte, ő, aki annyi ember halálos ágya mellett volt vigasztaló, az isteni megbocsátást kieszközlő, útravalót adó pap, hogy most őt látják így, elesetten, szenvedve. Hogy már azt a jól ismert kedves mosolyt sem képes nyújtani, hogy ez lesz róla a végső képe azoknak, akik láthatták betegágya mellől. A végleg elgyengült testben a záró pillanatig a lélek volt az erősebb. Sokszor mondta, hogy nehéz és kicsit félelmetes is az az út, amely a halálig vezet. Nehéz volt, de bírta, és akarta, hogy szeretett hívei, a családja tanúi legyenek, amint szorítja a feszületet nap mint nap és imádkozik. Hogy a hit, amiről nemcsak beszélt, de élte is, még most is erős és megtörhetetlen, és nincs nála nagyobb hatalom.

A röszei temetőben régóta kijelölt sírja már nem üres. Ott a fejfája, még frissek a koszorúk. Aki látogatni akarja, ezután ide kell jönnie hozzá. Nincs kétség afelől, hogy sírján a virágok mindig gondozottak lesznek, s hogy akik eddig keresték őt a szeretetotthonban, vagy a kórházban, ezután is ezt teszik, a temetőben. És ragaszkodnak ahhoz az emberhez, akinek az élete tanulság arra: aki mindhalálig hű, az erősebb a világ minden fájdalmánál, és a pokol kapui sem győzhetik le. Mert József atya, Józsi bácsi egész élete a mennyország felé vezető út volt.

Nyugodjon békében!

Kányádi Sándor

SZELÍD FOHÁSZ

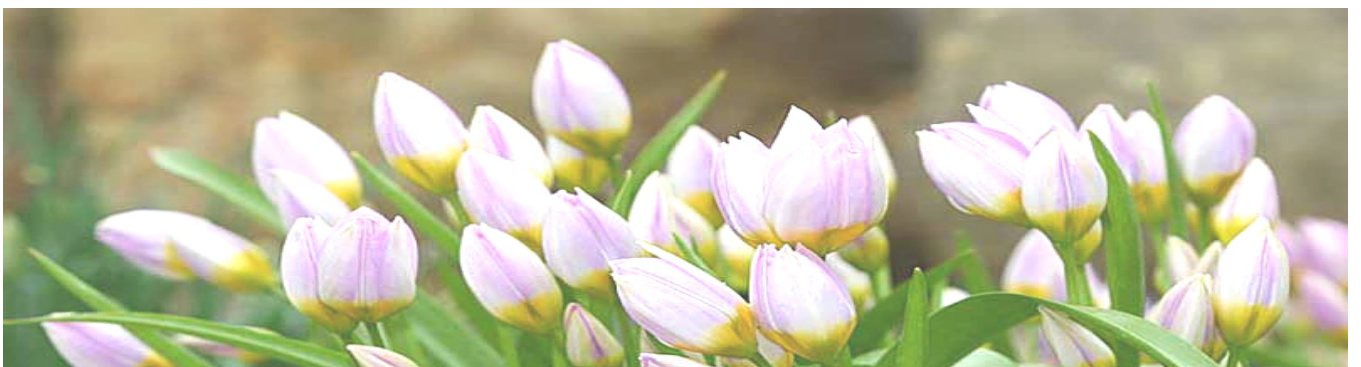
szelíd fohász az én fohászom
félig könnyörgés félig hála
hogy nem juttattál s ezután se
juttass engemet szégyenfára

de eljut-e az én fohászom
eljuthat-e vajon tehozzád
útjaidat úton útfélen
szertartások barikádozzák

nem marad-e sziklára hullt
magokként vajon terméketlen
mit egy hosszú életem át
a jövődönök elvetettem

tudom sokat eltékozoltam
abból mit rám bízál sokat
de azért ne tagadd meg tőlem
holtomban se áldásodat

Budapest, 2001. október 30.

Ünnepi kipróbált

Lekváros bukta

Hozzávalók:

- 2,5 dkg élesztő
- 50 dkg liszt
- 2 tojás sárgája
- 8 dkg cukor
- 1 csomag vaníliás cukor
- 5 dkg vaj vagy margarin
- 1 kiskanál só
- 2,4 dl langyos tej.

Elkészítés:

A hozzávalókat összedagasztjuk. Kelesztés után kinyújtjuk úgy, hogy $\frac{1}{2}$ cm vastag téglalapot kapjunk. Éles késsel téglalapokra vágjuk, ráhalmozzuk a töltelékeket, (a lekvár legyen kemény, sütő lekvár) és a tészta két szélét ráhajtjuk, majd összegöngyöljük.

Kizsírozott, lisztezett tepsibe rakjuk, kelesztjük, tojással megkenjük.

Előmelegített sütőben (sima sütés) 190 fokon 20-30 percig sütjük

(Forrás: <http://bobsii.gportal.hu>)

Jó

Kalendárium

Augusztus 16.

SZENT RÓKUS

Montpellier, 1345 körül +Angera, 1376 körül

A halála után hatvan évvel keletkezett életrajza a következőket mondja el:

Montpellier nagy és híres város volt Franciaországban. A város ura egy nemes lovag, János, a király rokona volt. Nemes volt származása, de még inkább erényei miatt. Felesége, Libera szintén nemes és szép asszony volt. Imádságaikkal és jó cselekedeteikkel mindketten Isten kedvében jártak, de gyermekük nem született. Ezért fogadalmat tettek, hogy ha Isten gyermekáldásban részesíti őket, gyermeküket Krisztus szolgálatára szentelik. Egy napon, amikor Libera imádságba merülten Krisztust és az ő Boldogságos Anyját erre kérlelte, angyali hangot hallott: „Libera, Isten meghallgatta imádságodat, kegyelmet nyersz az

Úrtól.”

Libera fiút szült, akit a keresztségben Rókusnak neveztek. Mellkasának bal oldalán kereszt látszott, mely már ekkor Krisztus előtt kedvesnek mutatta. A szülők nagyon csodálkoztak a dolgon és áldották érte az Urat, s épp emiatt anyja nem bízta dajkára, ahogy akkoriban szokás volt, hanem ő maga szoptatta és dajkálta. Libera asszony hetenként kétszer böjtölt, ugyanakkor a kis Rókus is tartózkodott a tejtől, s csak egyszer szopott. Feltűnő volt azonban, hogy ezeken a napokon a gyermek elevenebb és vidámabb volt, mint máskor.

Rókus öt éves korában már engedelmes és erényes gyermek volt, oldalán a kereszt megmaradt és vele együtt növekedett. Amikor iskolába kezdett járni, kitűnt tudásával; közben böjtölt, imádkozott és jótékonykodott. Amikor 12 éves lett, megkezdte vezeklési gyakorlatait.

Ebben az időben atyja halálos beteg lett. Közel érezve a halált, magához hívta a fiát és így beszélt hozzá: „Rókus, egyetlen örökösöm, látod, én hamarosan bevégezem életemet. Végrendeletben az örökséggel együtt négy dolgot bízok rád. Először: miként tanultad, szüntelenül Jézus Krisztusnak szolgálj. Másodszor: ne feledkezz meg a szegényekről, az özvegyekről és az árvákról. Harmadszor: rád bízom vagyonomat, hogy jó célra használd. Negyedszer: adj otthont a nyomorultaknak és a szegényeknek.”

Rókus mindezt készséggel megígérte, s ezután atyjának, Jánosnak, halhatatlan lelke elhagyta a halandó testet. Amikor Rókus tizenöt éves lett, édesanyját is eltemette, és hozzáfogott, hogy atyja végrendeletét maradéktalanul végrehajtsa. A szent helyek mellett fölkereste a szegények házáit, s a nyomorultakat, elnyomottakat és betegeket a szükséges javakkal és jó szóval támogatta; az özvegyeket és árvákat vigasztalta, a szegény leányokat férjhez adta. Ily módon szétszította a szegények között atyja vagyonát.

Ezután elhatározta, hogy elhagyja hazáját és fölkeresi a kereszténység nagy zarándokhelyeit. Zarándokruhát öltött, s bűnbánó lélekkel útra kelt Róma felé. Amikor Piacenzába érkezett, látta, hogy igaz, amit útközben hallott: a városban súlyos járvány aratott. Az egyik kórház gondnokát, Vincét kérlelte, engedje meg, hogy ápolja a betegeket. Az eleinte tiltakozott, mert féltette az egészséges fiatalembert a betegségtől. Végül azonban engedélyt adott.

Rókus a betegek között szokása szerint előbb mindent és mindenkit megáldott Jézus Krisztus nevében, és utána látott munkához. Félelem nélkül gondozta a betegeket, akik szentként fogadták, mert tapasztalták, hogy gyógyulást hoz nekik. Amikor a kórházban elvégezte a napi munkáját, megkereste a betegeket a városban is. Megjelölte őket a szent a kereszt jelével, majd megemlékezvén Jézus Krisztus szenvedéséről érintésével meggyógyította őket.

Piacenzától búcsút véve Cesenába vitte útja. Itt szintén járvány tombolt, s mint előbb, rövid idő alatt ezt a várost is megszabadította a bajtól. Rómába érve látnia kellett, hogy a járvány elborította az egész várost. Élt abban az időben Rómában egy bíboros, aki szintén megbetegedett. Amikor Rókus a házába lépett, csodálatos vigasztalás és remény költözött a bíboros lelkébe, mert azonnal megérezte, hogy Rókus Isten nagyon kedves embere. Ezért segítségét kérte, s íme, Rókus az ujjával keresztet rajzolt a homlokára. A kereszt látható lett és maradt a bíboros homlokán, és a beteg meggyógyult. Amikor azonban arra kérte Rókus, hogy vegye le homlokáról a kereszt jelét, mert nem akar látványosságul szolgálni, Rókus buzdította, hogy az Úr szenvedésére emlékezve viselje csak teljes tisztelettel a keresztet a homlokán, hiszen az szabadította meg a pestistől.

A bíboros elvitte Rókus a pápához, aki Rókus homlokán mennyei fényességet látott ragyogni. Rókus teljes búcsút nyert a pápától. Amikor azonban a bíboros hazája és családja felől érdeklődött, mivel Rókus semmi mulandó dicsőséget nem keresett, eltitkolta származását. A pápa megáldotta, hazatértek és Rókus három évig a bíborosnál lakott. Gondozta a szegényeket és a járványtól sújtottakat.

Három év múlva a bíboros, aki már nagyon öreg volt, meghalt. Rókus ekkor elhagyta Rómát és Riminibe ment, majd Novarába, s mindkét várost, mint a korábbiakat, megszabadította a pestistől. Novarából Piacenza felé vette útját, mert hallotta, hogy ott a járvány erősebben dühöng, mint másutt. Mindig arra törekedett ugyanis, hogy Jézus Krisztus nevében és szenvedésének erejéből segítséget nyújtson a járvány ellen. Mindenütt először a szegények házait és kórházait kereste meg, hiszen ott nagyobb szükség volt a segítségre.

Amikor már hosszú időt töltött a piacenzai kórházban, s szinte minden beteget meggyógyított, az egyik éjszaka álmában angyali szót hallott: „Rókus, Krisztus híve, kelj föl, mert a pestis most benned van, keress gyógyulást!” Ő azonnal érezte testében a betegség mérgezett nyilát és hálát adott Istennek. Olyan fájdalom fogta el, hogy jajgatására a körülötte alvók mind fölébredtek. Ezért elhagyta a hálótermet és a küszöbön várta a hajnalt. Reggel a polgárok az ajtó előtt találták. Szemrehányást tettek a kórház igazgatójának, aki mentegetőzött, hogy nem ő tette ki Rókus. Amikor azonban a polgárok fölismerték, hogy Rókus beteg, kiűzték a városból, nehogy megkapják tőle a bajt.

A pestis okozta fájdalmak ellenére mindent türelemmel viselt és mindenért áldotta Istent. Egy közeli völgy erdejébe húzódott vissza, ahol itt egy kicsi kunyhót csinált magának. Majd megemlékezve Jézus nevére, így imádkozott: „Hálát adok neked, üdvözítő Jézus, hogy most, amikor a betegség kínoz, ezen az elhagyatott helyen kegyelmeddel felüdítesz engem!” Alig fejezte be imádságát, egy kis felhő szállt le az égből, s a kunyhója mellett a földre ereszkedve forrást fakasztott, mely oltani kezdte Rókus szomját. A forrás mind a mai napig megvan.

Volt a közelben egy falu. Ott élt egy Gotthárd nevű istenfélő ember, kinek nagy birtoka és nagy családja volt. Vadászutyái közül az egyiket különösen kedvelte, s ennek megengedte, hogy az asztalról egyen kenyeret. Amikor Rókus éhezett, ez a kutya vitt neki kenyeret. Egyik nap, amikor különlegesen finom kenyér került az asztalra, s a kutya szokása szerint elindult vele, Gotthárd a kutya után indult és rátalált Rókusra. Amikor látta, hogy a kutya neki adja a kenyeret, szent félelemmel köszöntötte és leült melléje. Rókus azonban figyelmeztette: „Barátom, menj el innen, mert betegségem nagyon veszedelmes.”

Gotthárd hazatérve így gondolkodott magában: Ez a szegény ember, akit ott hagytam az erdőben, biztosan Isten embere, mert a kutyám, az értelmetlen állat kenyeret vitt neki. Mennyivel inkább kell ugyanezt tennem neked, aki értelmes ember és keresztény vagyok! Ezen gondolatokkal visszatért hozzá, és azt mondta: „Segíteni akarok neked, szent zarándok, s többé nem akarlak magadra hagyni.”

Rókus hálát adott Istennek és kezdte Gotthárdot Krisztus törvényére oktatni. Egy ilyen együttlét alkalmával, mivel a kutya már nem hozott kenyeret, Gotthárd kezdett élelemről gondolkodni, s mivel egyre éhesebb lett, segítséget kért a szenttől. Ő az Úr szava szerint („Arcod veritékével eszed a kenyeret”) buzdította: térjen vissza a faluba, mondjon le mindenéről, kövesse Jézus Krisztus útját és az Ő nevében kolduljon. Gotthárd azonban -- mert közismert és gazdag ember volt -- azt mondta, hogy ő ezt szégyenli. Később azonban, miután Rókustól sok tanítást hallott, bement Piacenzába, ahol szintén sokan ismerték és koldulni kezdett. Bezörgetett egyik ismerőse ajtaján és alamizsnát kért. Az keményen megszidta, amiért nevetségessé teszi magát azzal, hogy okos és gazdag létére koldul, s haragosan elűzte. Gotthárd másokhoz fordult alamizsnáért, de sokan megtagadták tőle az alamizsnát. Mindezeket még aznap megtámadta a ragályos kór. Amikor visszatért az erdőbe, elbeszélte Rókusnak a történeteket, Rókus pedig megmondta, hogy a barátja hamarosan meg fog halni. Így is történt.

Jóllehet Rókust még mindig gyötörte a betegség, az erdőben hagyva Gotthárdot a járvány sújtotta városba ment. Jézus nevében megáldotta, megérintette és meggyógyította a betegeket, majd -- még mindig betegen és sántán -- visszatért az erdőbe. Akik hallottak róla, sokan fölkeresték, s Rókus szükségleteik szerint csodákat tett velük.

Kis idő múltán Gotthárd bement a városba, s Rókust egyedül hagyta az erdőben. Rókus imádkozni kezdett, hogy Isten szabadítsa meg a betegségtől, s ekkor álomba merült. A visszatérő Gotthárd a kunyhó közelébe érve angyali hangot hallott: „Rókus, Isten barátja, az Úr meghallgatta imádságodat, íme, meggyógyultál betegségedből. Az Úr parancsa, hogy indulj haza.” Gotthárd elámult a hang hallatára, már csak azért is, mert addig nem tudta Rókusnak a nevét.

Amikor Rókus gyógyultan ébredt az álomból, elmondta neki, amit hallott. Rókus nagyon megkérte, hogy el ne árulja a nevét, mert nem akar földi dicsőséget. Néhány nap múlva

elbúcsúzott Gotthárdtól és társaitól, és zarándokként hazafelé indult. Amikor Lombardiában Angera közelében járt, a vidék urának katonái épp háborúskodtak és elfogták Rókust. Mint kémet vitték uruk elé, az pedig anélkül, hogy kivizsgálta volna a dolgot, börtönbe vetette. Rókus Jézus nevét segítségül hívva türelemmel vállalta a börtönt, s éjjel és nappal Istennek ajánlotta magát. A börtön otthona lett, mert vezeklésként és remeteségként fogadta.

Így telt el öt év. Akkor – mivel Isten akarata az volt, hogy a szent férfiú lelke a szentek körébe kerüljön – az az ember, aki élelmet szokott vinni Rókusnak a börtönbe, látta, hogy a börtönből csodálatos fény sugárzik. Rókus térden állva imádkozott és mindent az Úr kezébe ajánlott. A dolog híre ment, s a városból sokan a börtönhöz siettek, s mind látták a csodát. Dicsérték Istent és kárhoztatták a börtön urát kegyetlenségéért.

Amikor Rókus fölismerte, hogy Isten akaratából be fogja végezni ezt a halandó életet, szólította a börtönőrt és kérte, Isten és a Boldogságos Szűz nevében engedje meg, hogy pap jöjjön és meggyóntassa őt. Miután meggyónt, azt kérte, hogy három napra hagyják magára, hogy igazán fölkészülhessen halálára. Tudta ugyanis, hogy a város polgárai mennyire ki akarják szabadítani a börtönből. A gyóntató ezt elmondta urának, aki gondoskodott három zavartalan napról. A harmadik nap végén az Úr angyala ezzel az üzenettel jött: „Rókus, az Úr a lelkedért küldött engem. Mondd meg, mi az utolsó kívánságod?” Rókus akkor áhítatos imádságban arra kérte a mindenható Istent, hogy azok a keresztények, akik Jézus nevében áhítattal megemlékeznek róla, szabaduljanak meg a járványos betegségtől. Amikor imádságát befejezte, kilehelte lelkét.

A harmadik nap elmúltával a város ura elküldte embereit, hogy kiszabadítsa Rókust a börtönből. Ám azok már holtan találták. Az egész börtön csodálatos fényben sugárzott, amiből megérthették, hogy Isten barátja volt az, aki ott meghalt.

Rókus fejénél és lábánál egy-egy nagy gyertya égett. A feje alatt egy táblát találtak, melyen arany betűkkel írva állt: Isten meghallgatta, amit a betegek számára kért. Az írásból megtudták Rókus nevét és nemes származását. Amikor a város urának anyja meghallotta a hírt, fölismerte, hogy az unokája volt, s amikor a temetésre előkészítették, a keblén látható keresztről ráismert a rokonság is. Fájdalommal és bűnbánattal telve temették el.

Ennyit tudhatunk meg Rókusról életrajza alapján. Tisztelete 1420 körül Montpellier-ben kezdődött, s nagyon hamar egész Észak-Itáliában, főleg Piacenza környékén elterjedt. 1477-től sorra alapították a Szent Rókus társulatokat betegápolásra, főleg járványok idején. A 15. század végétől a tizennégy segítő szent között járványok ellen hívták segítségül. A 16-18. században az egyik leginkább tisztelt szent volt Európában.

Magyarországon sok helyen fogadott ünnepként ülték meg napját, mert tapasztalták segítségét. Szent Rókus oltalma alatt áll az 1796-ban épített pesti járványkórház is.

(Összeállította: Kiss Gábor)

Viccek

n

Az osztrák-magyar határon a vámiszt felnyitattja a trabant csomagtartóját, s rögtön kiszúr egy hatalmas zsákot.

- Ebben mi van?

- Madáreledel - feleli az autós. - A papagájnak viszem.

- Nyissa ki!

Az autós kibontja a zsákot: húsz kiló babkávé van benne.

- Aha, szóval maguk babkávével etetik a papagájt? - kérdi gúnyosan a vámiszt.

- Eszi, nem eszi, nem kap mást!

n

Két farmer beszélget:

- Az én farmom olyan nagy - dicsekszik az egyik -, hogy ha reggel elindulok az autóval, csak este érek a végére.

Mire a másik:

- Hajh, nekem is volt már ilyen rossz kocsim.

n

Pistike meséli otthon a szüleinek:

- Képzeljétek, ma t z volt az iskolában és lát t am egy terhes t zoltót!

Az apja megkérdi:

- Pistike, tudod mit jelent az, hogy terhes?

- Persze, aki kihordja a gyereket.

n

Kovács panaszkodik az orvosnak:

- Doktor úr! A feleségem olyan ingerült, állandóan veszekszik, mindenbe beleköt.

Erre az orvos:

- Miért nem viszi el egy szép tengerparti nyaralásra?

- Fölösleges lenne, elég jól úszik.

n

Amikor az apjuk meghal, a két fivér, János és József úgy dönt, öltönyben temetik el. János, az idősebbik fiú ezért elküldi Józsefet, hogy vegyen egy öltönyt. Szépen fel is öltöztetik az apjukat, és megadják neki a végtisztességet.

Egy hónap múlva aztán József így szól Jánoshoz:

- Testvér, kéne egy kis pénz, hogy ki tudjam fizetni apa öltönyét.

- Jól van - feleli a bátyja, és ad neki.

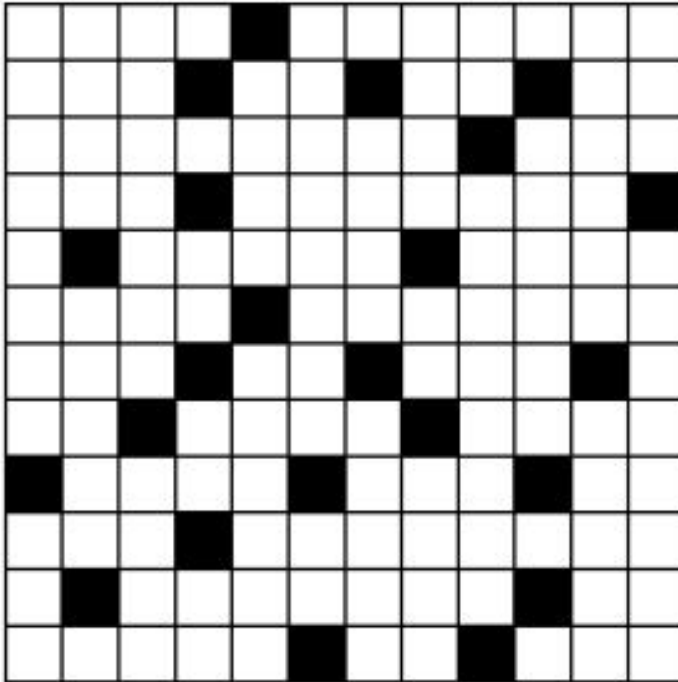
A kérés ezután hónapról hónapra megismétlődik, és János egyre kevésbé érti a dolgot. Végül megkérdezi:

- Te János, nem vehettél volna valamivel olcsóbb öltönyt apánknak?

- Elment az eszed? Én nem vettem azt az öltönyt, hanem kölcsönöztem!

Az alábbi szavak és betűcsoportok nyolc kivételével elhelyezhetők az ábrában. A kimaradt nyolc szóból az alábbi történet befejezése állítható össze.

Rejtvény

Egy kislányt, akinek azt mondták, hogy Lincoln nem jóképű, az édesapja elvitte a Fehér Házba, hogy megnézzék az elnököt. Lincoln térdére ültette a kislányt, és kedvesen, humorosan beszélgetett vele egy darabig. A kislány hirtelen felkiáltott:

-Apa! .....

Kétbetűsek: AA, AH, AR, AZ, AZ, CZ, ÉA, ÉE, FE, HL, LE, PY, YR, VI, ZS

Hárombetűsek: ASB, ÁAC, ÁSO, IKL, KOR, NAP, NEM, NKE, SÓT, TOT, VKP, ZHÁ

Négybetűsek: ARLO, ÉTER, HETI, HOGY, LAZA, MANO, NANA, OCSA, SZÓR, SZÉP, TOLL, ZSÁK

Ötbetűsek: AORTA, ELNÖK, IZSOP, NYILO, OLASZ, SÉRÜL

Hatbetűsek: CSÚNYA, FELHÚZ, LAKTÓZ,

Hétbetűsek: EKRAZIT, ÉBRESZT, LINCOLN, LOVÁSZI, SZUHOGY, VIZSLAT

Nyolcbetűsek: GYÖNYÖRŰ, HASONLIT, JÁRATLAN, LELKÜLET, RIPORTER, SAJNÁLTA, ZSÁKMÁNY

Tízbetűsek: EGYÁLTALÁN

Tizenkét betűsek: KIFEJEZETTEN

A rejtvényre adott megfejtéseiket **minden hónap 28-ig** várjuk. Leadhatók a szekrétyében, a „Csodatévő” szerkesztőnél, a „Csodatévő fillérek” perselybe vagy Interneten.

Előző rejtvényünkre egyetlen helyes megfejtés érkezett:

Márki Istvánné

A júliusi rejtvényünk helyes megfejtése:

„Fiam, ez egy szent ember, nyugodtan kimehetsz hozzá.”

CSODATÉVŐ

A röszkői egyházközség havonta megjelenő lapja
Szerkesztette: Abrahám Judit, Kiss Gábor, Tóth Zoltán
Nyitóoldal képeit rajzolta: Kohn Róbert
Lektorálta: Liszikai Tamás plébános
E-mail: csodatevo@citromail.hu